

mænd, der kunne forklare, hvad det er, der står der.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal med hensyn til spørgsmålet om udredning i VISO gentage, at det er min holdning, og at det er regeringens holdning, at der skal være én myndighed, som kan hægtes op på ansvaret, og derfor skal spørgsmålet om udredningen gå via kommunen. Samtidig får vi større kommuner; der kommer refusionsordninger; taksterne bliver gjort gennemskuelige; der er tilbudsportalen; der er handicaprådene; ankesystemet er uændret, men også med den her udvidelse af klagerne. På alle måder synes jeg, at det er klare forbedringer med henblik på at sikre, at der bliver lavet en ordentlig sagsbehandling og truffet en beslutning, som netop gør, at borgeren får det tilbud, borgeren har brug for.

Jeg underer mig over, at det er så svært at forstå. For det, der er afgørende, er netop ikke sværhedsgraden, men typen af problem, man står med, med hensyn til om institutionerne skal ligge i regionalt eller kommunalt regi.

Som jeg gjorde rede for, er udgangspunktet det traditionelle handicapbegreb og børn, der har brug for psykiatrisk behandling. Der vil institutionerne skulle forblive i regionssammenhæng, mens de andre institutioner kan overtages af kommunerne, selvfølgelig med det forbehold, at kommunerne også ønsker at overtage dem.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil også fortsætte lidt med VISO og virkelighed, for ministeren sagde, at det var vigtigt at tage udgangspunkt i virkeligheden. Jeg tror, at mange borgeres virkelighed er den, at de først siger til, når problemet er så stort, at de har behov for hjælp. De kommer ikke et år før og siger: Til næste år tror jeg desværre, at mit barn bliver kørt ned af en lastbil, og så får jeg behov for hjælp. De kommer, når de har behov for hjælp.

Så har jeg altså svært ved at se, at det hjælper på tidsfaktoren, og at det hjælper på retssikkerheden, at borgeren for at få tryghed, for at få den rigtige hjælp, skal hen over det sociale klagenævn i stedet for at kunne gå direkte til VISO.

Jeg har svært ved at se, at det øger retssikkerheden, at en eventuel uenighed med kommunerne om udredning af ens barns sag skal via klagenævnet, altså Det Sociale Nævn. Jeg har

svært ved at se, at det fremmer sagsbehandlingen, og at det øger retssikkerheden.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg beklager, men det må jo blive gentagelse. Det afgørende for mig er, at der er én myndighed, der har ansvaret, og derfor er det den pågældende myndighed, der skal stå for udredningen. Så kan man indhente hjælp dertil i VISO.

Borgeren kan indhente viden og information om problemerne og på den måde være, hvad skal man sige, mere aktiv i samarbejdet med kommunen om, hvad det er, der skal ske. Men selve udredningen skal gå gennem kommunen, fordi det er kommunen, der skal have ansvaret for det.

Det, jeg blot påpeger, er, at, ud over at vi bevarer ankesystemet i dets nuværende form, bliver det udvidet med adgangen til allerede under sagsforberedelsen at kunne rette henvendelse til nævnet og sige: Jeg synes, at det er for dårligt, at kommunen i min konkrete sag ikke har inddraget VISO, og det synes jeg at kommunen burde. Så kan nævnet gå ind og vurdere, om det er en fejl fra kommunens side, at man ikke har inddraget VISO.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det rører så ved tidsfaktoren, for vi ved jo alle sammen, at der er en vis ekspeditionstid i Det Sociale Nævn. Agter ministeren så at hjælpe med nogle ændringsparagraffer, der lægger loft over, hvor lang tids sagsbehandling der må være, inden man får en afgørelse på, om udredningsarbejdet er godt nok? Det kunne være et af spørgsmålene.

Det andet spørgsmål, jeg også skal nå at komme med, drejer sig om rammeaftalerne. Hvorfor tror ministeren, at en rammeaftale er en garanti for, at der er forsyningssikkerhed? Jeg kommer fra et amt, der i 15 år har arbejdet med rammeaftaler på handicapområdet, men mig bekendt har Vejle Amt stadig væk ikke forsyningssikkerhed på boligdelen for mennesker med handicap.

Kl. 12.55

Så selv med 15 års erfaring, hvor der en gang om året endda på navneniveau repeteres, hvornår Marianne skal have et tilbud, og hvornår Peter skal have et tilbud, kan der ikke engang gives forsyningssikkerhed nok. Hvorfor tror man, at landsdækkende rammeaftaler giver sikkerhed nok, hvis ikke pengene er der?